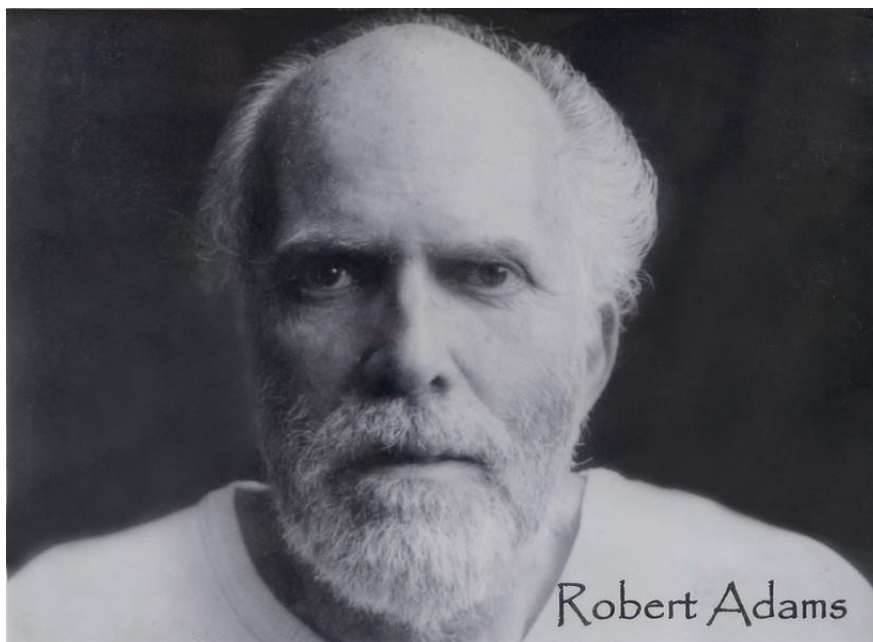

Jak si mám ve světě počínat?

satsang s Robertem Adamsem z 24. 2. 1991

zveřejněno na www.rudolfskarnitzl.cz

Robert: Z celého svého srdce vás vítám.

Chci po vás, abyste se zeptali sami sebe: „Proč jsem sem dnes odpoledne zašel? Jaký to má smysl?“ Něco hledáte. Hledáte řešení, odpověď na otázku. Snažíte se změnit svůj život. Hledáte něco, co je mimo vás. Dokud to takto hledáte, tak to nikdy nenajdete.

Pravda, skutečnost, spočívá ve vás. Na zemi neexistuje tak veliký problém, který by dostatečné množství pravdy nedokázalo vyřešit. Pravdou mám na mysli porozumění vaší skutečnosti. Porozumění tomu, čím skutečně jste. Nezáleží na tom, jak se situace jeví. Nesejde na tom, co se děje ve světě či ve vašem životě. Pokud byste se dokázali vnořit do svého nitra, všechno by se vyřešilo, všechno. Začíná to s vyřešením problémů u sebe a za tím následuje řešení problémů světa.

Toto je jediná cesta. Pamatujte si, že svět je jen projekcí vás samých. Co vidíte v sobě samých, co v sobě pociťujete, to spatřujete a vnímáte ve světě. Proto nám všichni velcí mistři a mudrci a říkali: „Hledejte nejprve království nebeské a vše ostatní vám bude přidáno.“ Jinými slovy – najděte pravdu o sobě samém.

Samozřejmě, pokud se nemáte rádi, pokud si myslíte, že jste hříšník, že jste udělali chyby a že jste k ničemu, pak to samé uvidíte ve světě a svět bude podle toho reagovat. Lidé, kteří mají problémy s jinými lidmi, lidé, kteří vidí svět jako zkažené místo, kteří vidí jen špatné okolnosti, mají to tak proto, že tyto věci vidí uvnitř sebe.

Svět je dokonale proměnlivý. Svět nepřemýšlí, nemá svoji mysl. Nemá příčinu, nemá podstatu. Svět odráží vás. Vy jste svět. Kromě vás tu nic jiného není. Když rozkryjete a odhalíte pravdu o sobě samém, že jste absolutní skutečnost, že jste čisté vědomí, pak tuto pravdu uvidíte všude, kam pohlédnete.

Nejste tím, co si myslíte, že jste. Zkoumejte, nalezněte, objevte tuto pravdu sami pro sebe. Nejste tím, co si myslíte, že jste. Musíte se přestat ztotožňovat se svojí lidskou slupkou. Musíte přestat věřit, že jste maso a kosti, že máte čtyři končetiny atp. Že žijete zde na zemi. Po pravdě – země neexistuje tak, jak se to jeví. Ani vy neexistujete tak, jak se sami sobě jevíte. A vaše takzvané problémy, situace také nejsou tím, čím se zdají být. Musíte jít za to vše. Najděte to. Mně nevěřte. Najděte to sami pro sebe. Ponořte se hluboko do svého nitra. Snažte se pochopit, že nejste tělem. Může se zdát, že máte tělo, ale nejste tělem. Svět není tím světem, o kterém přemýšlíte.

Existuje podklad vší existence. Tím je láska. Je to absolutní skutečnost, čisté uvědomění. A podkladem je vaše existence. To je to, co jste. Jste Bůh. Člověk Bohem není, tělo není Bohem, avšak vy jste Bůh. Když se rozpoznáte jako Bůh, tak jak můžete mít nějaký problém? Může mít Bůh problém? Může mít Bůh deprese? Může si Bůh myslet, že je něco špatně?

Důvod, proč nepřijímáte skutečnost, že jste Bůh, je vaše omezená výchova. Stále věříte, že Bůh je antropomorfní božství někde na obloze, a když vám říkám, že jste Bůh, pak si myslíte, že je to rouhání. To mi jen ukazuje, jak se ztotožňujete se svým tělem. Věříte, že jste tělem a že kdesi nad vámi na obloze je Bůh, ke kterému se musíte modlit a když má u čerta dobrou náladu, tak je k vám milosrdný. A když se ten den necítí dobře, udeří vás bleskem. Lidé tomu stále věří.

Otázkou je – čemu věříte? Je to váš život. Čemu věříte, co přijímáte, to se stává vaším životním stylem. Vytváříte to, zapřičiňujete, že to působí. To je důvod, proč každý člověk vidí jiný svět. Vidíme sami sebe. To je logické. Takže proč nevidíte vaše skutečné, pravé Já (Self)? Proč neexperimentujete? Proč nezačít věřit, že jste Bůh?

Co je Bůh? Bůh je vědomí. Co je vědomí? Je to něco, co si uvědomuje samo sebe jako čisté uvědomění. A to celé není mimo sebe samého. Jste to vy. Vy jste to. Celý vesmír jste vy sami. Celý vesmír je štěstí, radost, láska, mír. Ale ve světě to nikdy nevidíte, dokud to nespátříte uvnitř v sobě. Proto musíte cvičit pozorování sebe sama jako milující bytosti, jako laskavé bytosti, jako radostné bytosti. Až pak tu bytost odhodíte a spatříte se jako všudypřítomnost, vševědoucnost, všemohoucnost. Jste síla. Kromě vás není žádné jiné síly. Mnoho z vás se povětšinu svého života zabývalo okultními silami. Zkoušeli jste najít zlaté rouno, ale, tak říkajíc, mimo sebe sama. Přitom nikdy nebylo vně vás.

Je to jako příběh, který jsem vyprávěl. Příběh o Kimberleyho diamantových dolech. Jistý Angličan se doslechl o diamantech v Africe. Rozhodl se tam odjet a hledat diamantové

doly. Prodal veškerý svůj majetek, odstěhoval se do Afriky, kde si koupil malou chatku a každý den hledal diamanty. Roky mýjely a jemu se to zprotivilo. Nepodařilo se mu najít žádný diamant. Tak na kus papíru napsal, že prodá svoji chatrč a majetek.

Někdo za ním zašel a okouknul to, aby to koupil. Ten někdo se jmenoval Kimberley, pak se posadil na kámen a podepsal papíry o prodeji. Když ten chlápek, co to prodával, odešel, Kimberley náhodou posunul kámen, na kterém seděl a uviděl diamant. Diamanty byly celou dobu tam, kde ten chlápek začal s hledáním. Celou dobu je měl u nohou. A takhle došlo k objevu Kimberleyho diamantových dolů. Je to pravdivá historka. Vše, co hledáte, je uvnitř vás. Přestaňte hledat mimo sebe. Vše, co potřebujete, je ve vás. Potenciál, možnosti pro vše, co si dokážete představit, je uvnitř vás. Sami sobě jste vesmírem. Ale když říkám Já, nemyslím já s malým „j“. Všudypřítomné, pravé Já je vaší skutečnou podstatou. Myslete na to.

Stále znova a znova dostávám otázku: Jak si mám počínat ve světě při cvičení sebezkoumání – *átmavičáry* – *džňána margy*? Co mám během této praxe na světě dělat? Jaký má být můj postoj? Jestliže je vše předurčené, jestliže to v každém případě nastane, tak co si na světě počít?

Jasně, je to tak, že je vše předurčené, ale měli byste jednat tak, jako by to nebylo. Měli byste na to zapomenout a nemyslet si: „Nezáleží na tom, co dělám. Můžu být zlý, můžu být dobrý, jaký je v tom rozdíl? Když je to předurčené, tak nemám vyhnoutí.“ Naopak. Dělejte tak, jako byste měli možnost rozhodování a museli nést následky toho, co děláte. Tak byste si měli na světě počínat.

Měli byste rozvinout laskavost ke každému a ke všemu. Nejenom k lidem, ale i ke zvířatům, rostlinám, horninám. Všemmu byste se měli věnovat s láskyplnou péčí. Měli byste usilovat o dobré sklony a zamezit hněvu. Měli byste v sobě vyvinout radost a pokoru. Neměli byste se zajímat o to, co svět dělá. Neměli byste se zajímat o to, co se zdá, že se děje vám. Ale každá vaše reakce by měla být opřena o lásku, mír, laskavost, soucit.

Nesnažte se to analyzovat. Jen ať se to stane. Svět bude reagovat podle vás. Konec konců – vy jste svět. A jak sami na sobě pracujete, automaticky se vrátí zpět co rozdáte. Nechte lidi být. Nepokoušejte se kohokoli měnit. Nehledejte problémy. Nedovolte mysli, aby se vrtala v minulosti. Včerejšek je pryč a už se nikdy nemůže vrátit. Každá lidská bytost dělá chyby. Nelitujte minulosti – je součástí vašich zkušeností, ze kterých se učíte. Nejste hříšníkem. Nejste špatným člověkem. Netrapte se tím, co se odehrálo. Skutek může být špatná, ale vy ne. Dívejte se na sebe jako na souhrn vší existence a jednejte podle toho. Nic neočekávejte a nebudete nikdy zklamáni. Rozdávejte sami sebe. Na oplátku nic nečekejte.

Proč tady dělám to, co dělám? Proč tady sedím a mluvím? Co chci? Nehledám věhlas či slávu. Nesnažím se být jakkoli uznávaný. Je to jen dění. Nikdy jsem to nevyžadoval. Stane se to samo sebou. Má zkušenost se seberealizací – nikdy jsem o ni neprosil, vůbec jsem po ní nešel. Rozvinulo se to samo od sebe. Znamená to, že seberealizaci může zažít každý člověk. Nemusíte si z toho dělat těžkou hlavu. Musíte přestat bojovat se světem a sami se sebou. Nechte vše, ať se vyvine jak má. Nereagujte.

Známky duchovního pokroku jsou tyto: můžete se stále ještě hněvat, můžete se rozčilovat, ale nyní jste si už toho vědomi. Před tím, před vaší duchovní praxí, jste dovolili, aby se vás váš hněv, takřikajíc, zmocnil. Stali jste se vašim hněvem. Ale nyní, když cvičíte „Kdo jsem já?“, když praktikujete sebezkoumání, všímáte si, že když se hněváte, jste si vědomi, že se hněváte. A začnete se sami sobě smát a hněv odchází. Všímáte si všech vašich emocí a veškerá vaše náladovost mizí. A když vás situace konfrontuje s něčím negativním, jste schopni to sledovat a ne jen okamžitě reagovat. Pozorujete. Tím se stáváte pamětliví sebe sama.

Děje se to, že se sami odpoutáváte z proměnlivých stavů. Začínáte chápat: „Nejsem proměnlivými stavy, nejsem svým hněvem, nejsem svojí depresí.“ Pravdou je, že stále ještě můžete mít deprese a nejrůznější nálady, o kterých jsem se před chvílí zmiňoval. Jenže teď je začínáte sledovat, vidět je. Rozumíte sami sobě a ptáte se: „Ke komu to přichází? Kdo není ve své kůži? Kdo pociťuje deprese? Stále ještě tomu nemusíte plně rozumět, ale pomalu a jistě si začínáte uvědomovat, že vy nejste proměnlivými stavy. Pak pochopíte, že nejste tělo, protože tyto proměnlivé stavy jsou součástí tělesných pocitů. Začínáte to vidět a chápat, že: Jsou chvíle, kdy jsem šťastný, jsou chvíle, kdy mám deprese, jsou chvíle, kdy se zlobím. Ale já jsem vždy u toho. Proto – „kdo jsem já?“. A pouhým položením této otázky se začnete cítit dobře.

Uvědomíte si, že v Iráku je válka, že umírají lidé. Ale jak je to doopravdy? Jak tomu skutečně je? A přichází odpověď – já jsem. Já jsem tou skutečností. Tak odkud vzniká válka? Odkud přichází lidská krutost? Odkud se berou na světě všechny ty podlosti? A jak pokračujete v dotazování, uvědomíte si, že s tím nemáte nic společného. Přesto je to vše připojeno k já. Válka, ošklivé okolnosti, vyostřená nálada, hněv, to všechno náleží k já. Pak spatříte: Já vidím válku, já to pociťuji, já nejsem ve své kůži. Začínáte rozumět, že když následujete já až do Srdečního centra, všechno zmizí. Příčinou, že všechno zmizí, je to, že to předtím nikdy nebylo skutečné. Co je skutečné, nemůže nikdy zmizet.

Příčina toho, že vám mohu skutečně říci, že svět není skutečný, že je jako bublina, jako sen, že nesoulad není skutečný, že vaše tělo není skutečné, je ten, že jsem byl nějak schopný spatřit čtvrtý stav a zakoušet ho. Zakoušet čtvrtý stav, který leží mimo bdění, snění a spánek. A tento čtvrtý stav je skutečností, zatímco vše ostatní se zdá být skutečné. Proto se válka jeví skutečná, velice skutečná, svět se jeví skutečný, vaše tělo se jeví skutečné, ale vy tím nejste. Jste za tím. Přesto však, pokud jste tento stav vědomí nezažili, nikdy nemůžete opravdu vědět, že to existuje.

Mluvím s vámi o stavu dokonalého míru a harmonie, o stavu absolutní milosti, o stavu nirvány či *sat-čit ánanda* (bytí-vědomí-blaženost). To je pravdivý stav. Je skutečný. Pro mě je skutečný tak, jako pro vás je skutečný svět. A dokonce i kdybych se ocitl ve válce, kolem mě padaly bomby a střílely zbraně, nebál bych se. Ne proto, že bych byl nějaký blbec, ale protože vím, co existuje a co ne.

Pro mě je to jako školní tabule. Jsem cosi jako školní tabule a někdo na ní nakreslí Iráčany, jak bojují s Američany, jak jsou lidé zabíjeni, bombardováni, tak se to na té tabuli jeví a pokračuje, jak se pokračuje s kreslením. Pak někdo přijde s hadrem, smaže to a je to pryč.

Zůstane jen tabule. Pak nakreslí další obraz, že válka končí a že každý člověk žije v míru, na chvíli. Každý se pak s každým hádá. Hádají se o majetek, o práci, o zaměstnání a o vše ostatní a pak se to smaže. Ale tabule zůstává stále nedotčená.

Takže nějak tak jsem si vědom toho, že se podobám školní tabuli. A že všechny události jsou navrstvené na vědomí. Školní tabule je vědomí a já jsem školní tabulí. Všechny události jsou jako odrazy v zrcadle. Nemůžete je uchopit. Můžete uchopit jen zrcadlo. Zrcadlo zůstává vždy stejné. Školní tabule je pořád stejná, vědomí je pořád stejné. Ale někdo se zeptá: „Takhle je to v pořádku, pokud jde o tabuli nebo o zrcadlo. Ale jak se stane, že se tyto události objeví? Jak se může svět takto jevit?“ Kvůli nevyjádřitelným věcem, kvůli vyšším sférám, vám jako nejlepší odpověď můžu uvést jen přirovnání. Neexistují slova k vyjádření. Není možnost, jak to vysvětlit, ale je tu přirovnání. A přirovnáním je, že svět je snem.

Dnes v noci usnete a sníte, že je válka, že jste v armádě a že bojujete, řekněme s Iráčany, a budete zranění. Pak půjdu okolo a říkám vám: „Není to skutečné. Nikdy si nebyl zraněný a nikdy si nebojoval. Nikdo neumírá a nikdo nebyl zabit.“ A vy odpovíte: „Tak já ti vysvětlím!“ A zastřelíte mě. A bude se zdát, že jsem zabitý. Ale pak se vzbudíte. Všechno to byl sen. Nikdy to neexistovalo.

Je těžké vám říkat, že tento svět je jen snem, protože vypadá velice skutečně a někteří z vás jej velice hluboce procítují. Ale já vám říkám, že čím hlouběji se do světa ponoříte, tím více vás svět ovládá a o to těžší je mu uniknout. Proto se o sebezkoumání říká, že je to přímá cesta, protože je to nejrychlejší způsob, jak se probudit. Jednoduše se díváte do sebe samých, ať už jste na světě kdekoli a děje se cokoli a ptáte se sami sebe: „Ke komu to přichází?“

Dejme tomu, že se večer díváte na televizi a vidíte všechny ty zabitě vojáky. Místo pocíťování těchto situací se sami sebe zeptejte: „Kdo to cítí? Kdo vidí, že se to takhle odehrává? Kdo si myslí, že je to skutečné?“ Samozřejmě, že to musíte udělat vy sami v duchu. Ne aby vás slyšeli jiní lidé. Jinak vás pošlou do blázince. Jen se na situaci dívejte. Zkuste porozumět, že je součástí snu, třebaže stále ještě cítíte, že tomu tak úplně není. Je to přinejmenším začátek moudrosti, to si můžete říct.

Většina lidí si to říci nemůže, protože tomu nevěří. Svět je pro ně natolik přesvědčivý, že dokonce i když si říkají: „Ke komu události přicházejí?“, tak věří, že nejdříve je tu svět a ten je vytvoří. Tak jsou pošetilí. A to je pro ně důvod, že každý člověk může vidět, že někde probíhá válka. Tito lidé ještě nejsou zralí k praxi sebezkoumání.

Proto by měli předpokládat, že existuje Bůh. Měli by si říci něco ve smyslu: „Bože, nemám žádnou představu, jak jít dál. Nevím, jestli je toto vše skutečnost, nebo ne. Pomoz mi to poznat. Naprosto se ti odevzdávám. Zcela ti odevzdávám tělo, mysl i duši. Nalož se mnou, jak si přeješ. Odhal mi pravdu.“ A měl by čekat. Náhle se začnete cítit velice šťastní. A když to budete dostatečně praktikovat, toto podrobení se Bohu, úplné vzdání se jemu, přijde den, když pocítíte, že Bůh, kterému jste se odevzdali, není nikdo jiný, nežli vy sami, a budete schopni cvičit sebezkoumání.

No, a pokud nedokážete ani toto, když se nedokáže Bohu odevzdat, měli byste cvičit mantry, zpívat *kirtany*, modlit se, prostě dělat cokoli. Nedopusťte, aby minul den, aniž byste

něco neudělali. Když se umíte modlit, modlete se. Když se dokáže Bohu zcela odevzdat, udělejte to, ale nejvyšší a přímou cestou je sebezkoumání. Ať se ve vašem životě stane cokoli, ať cokoli vidíte, ptejte se sami sebe: „Ke komu to přichází?“

Nesnažte se analyzovat své postavení. Většina z vás o něm ráda mluví. Řekněme, že procházíte nějakým obdobím úpadku. Opravdu „vy“ tím procházíte? Udělejte to nejlepší, co můžete, ale nezaobírejte se okolnostmi. Přebývejte ve vašem *sat-čit-ánanda*. Přebývejte ve vašem čirém uvědomování. Přebývejte v Bohu.

Když musíte, tak si představujte vaše Srdce na pravé straně hrudi. Mluvím o vašem duchovním Srdci. Nemá nic společného s čakrami, nebo s fyzickým srdcem. Duchovní srdce je na pravé straně hrudníku. Proč tam? No, podívejte se na to takto. Když mluvíte o sobě, vždy ukážete na bod na pravé straně hrudi. Nebo snad ne? Někdo zavolá: „Hej, ty!“ Vy odpovíte: „Kdo, já?“ a ukážete na pravou stranu hrudi, protože tam je vaše duchovní srdce. Uděláte to bezděčně. Nepřemýšlíte o tom, ale uděláte to, protože tam je vaše duchovní srdce.

Ve vašem duchovním srdci můžete vidět kouli bílého světla, sféru světla, zářícího, oslnivého světla. A v centru toho světla můžete spatřit svého milého světci nebo mudrce. Třeba, pokud jste žid, můžete vidět Mojžíše, pokud jej máte rádi. Křesťané mohou vidět Ježíše. Arabové mohou zahlédnout Saddáma Husseina, když chtějí, nebo Alláha, nebo Mohammeda, co jim udělá radost. Každý z nich vám cosi přináší. Když takto cvičíte, pocítíte vliv míru, pocítíte úlevu a budete se cítit dobře.

A po chvíli uvidíte, že se váš milovaný mudrc rozpíná, rozšiřuje až tak, až jste do něj zcela ponořeni. Mudrc se stane tak velikým, jako je vaše tělo. A koukáte, že mudrc se dále rozšiřuje, ještě dále a dále, dokud se do mudrce neponoří celý vesmír. Pak si uvědomíte, že tu není nic než mudrc a vy jste to. Kde jinde bych měl být? Když je celý vesmír ponořený do mudrce, jsem v něj ponořený i já. Já a můj otec jedno jsme. Když vidíte mě, vidíte otce. To je začátek.

Všechno vede k sebezkoumání. Sdílím toto vše s vámi proto, že musíte něco cvičit. Nenechte se polapit světem. Nedovolte vašim citům, vašim emocím, tomu co vidíte, slyšíte, chutnáte, čeho se dotýkáte, aby vás to ovlivňovalo. Překročte to. **Když myslíte na Boha, Bůh bude myslet na vás, protože jste jedno.** Takže se rozumí samo sebou, že když budete myslet na svoje problémy a tužby, na svá chtění, oni budou myslet na vás a budete v tom zapleteni.

Takže abyste se vrátili zpátky do skutečnosti – tento svět a vše v něm je jako sen. Odkud se sen vzal? Z mysli. Odkud pochází mysl? Z pravého Já? Proč by měla mysl vyvstávat z pravého Já? Tak to není. Mysl nikdy neexistovala.

Je to jako s hypnózou. V hypnóze si můžete představit, že cosi, co není skutečné, skutečné je. Vůbec to neexistuje. Ale dokud jste zhypnotizovaní, věřte tomu, věřte v účinky. My všichni jsem zhypnotizovaní. Jsme zhypnotizovaní, abychom věřili, že svět je skutečný, že mé tělo je skutečné, má mysl je skutečná, mé obavy jsou skutečné a podle toho reagujeme. Když cvičíte, o čem jsme mluvili, začnete sami sobě rozumět. Zhlédnete, jak reagujete a sami sobě se zasmějete. Nesejde na tom, o jak důležité věci přemýšlíte. Dokud dokážete sami sebe sledovat a říci: „Moment, kdo to prožívá? Kdo se cítí vyřízený? Kdo se cítí hrozný?“

Já. Dobře – kdo jsem já?“ A sledujete vlákno já-myšlenky do vašeho srdečního centra. Zůstáváte v Já. Držíte se Já.

Při sebezkoumání lidé stále dělají chybu, že se soustředují na já. Už dříve jsem vám říkal, ať se soustředíte na pravé Já. Máte přebývat v pravém Já. Přebýváním v pravém Já myslím to, že máte sledovat já (osobní), pozorovat já a stopovat jej až hluboko do svého Srdce. Přičemž vaše pozornost je na zdroji (pozornosti). Zdrojem je vědomí – jediná skutečnost. Nic jiného neexistuje.

Čím více přemýšlíte o slovech, která objasňují sebezkoumání, tím více jste zmatení. Proto je důležité, když jdete za nějakým učitelem, abyste se ujistili, že učitel realizoval a ne že jen o tom něco přečetl v knihách, nebo někde něco zaslechl. To je jediný způsob, jak překonat oceán iluze. Tedy s osobou, která je na druhé straně.

Všechny odpovědi jsou ve vás. Když jste upřímní a celým vaším srdcem a celou svou duší se chcete probudit, pak vás guru uvnitř povede k vnějšímu guruovi. A vnější guru vás zatlačí dovnitř a vnitřní guru vás usadí u vnějšího guru. A tak se probudíte.

Takže si musíte právě teď rozebrat svůj život a poznat odkud a kam jdete. Neklamte sami sebe. Neobehrávejte se. Poznejte, kde skutečně jste, co opravdu chcete a co skutečně hledáte. A zkuste pochopit, že teď někdy se chystáte nechat všechno za sebou. Možná to bude zítra, příští týden, příští měsíc, nebo rok.

Usilovat o materiální věci, jak už teď víte, nepřináší štěstí. Přejde to, co podle karmanu má přijít. S nikým se nesrovnávejte. Buďte věrní sami sobě. Naučte se milovat sami sebe. Být sami sebou. Chápejte a rozumějte, že nejste to, co se zdáte být, že jste *sat-čit-ánanda*. Jste konečná jednota. Jste čisté uvědomění. Jste *parabrahman*. To je vaše pravá podstata. Všimněte si této podstaty. Pozorujte ji. Pociťujte ji. Uctívejte ji. Staňte se jí a budete svobodní.

(...výměna nahrávací pásky)

Robert: ...jakékoli šílené dotazy.

Návštěvník C.: Zeptám se. V tom příoměru o snu, kde byl Iráčan zraněn a probudil se, to byl jen sen. Voják byl zraněný ve snu. Ale jak je to ve skutečnosti? K takovým věcem nepochybně právě teď dochází...

Robert: Jasně, tak o tohle jde. Zkusím to vysvětlit. Skutečnost je sen, protože když sníte, říkáte: „Tohle je skutečnost.“ Odpřísáhnete to. Je to právě tak, jako bychom teď snili, že jsme na satsangu. A jeho děj pokračuje. Sníš o satsangu a já ti říkám: „Nathane, sníš,“ a ty řekneš, „ne, nesním.“ Právě jako zde mluvím s tebou, ale ty sníš, že mluvím s tebou. Nevíš o tom a nemůžeš to přijmout. Ale pak se vzbudíš...

Návštěvník C.: Vy myslíte, až se vzbudím... Už to chápu, už to chápu (*smích*). Jo, správně. Nebyl jsem probuzený, bylo to v mé hlavě, co jste říkal – abych se vzbudil a ...

Robert: Sníš smrtelný sen. Věříš, že tvůj osobní svět je skutečný.

Návštěvník C.: To jo.

Robert: A proto jsi světem zasažen, proto to bolí. Snaž se co nejdříve jakkoli přesvědčit sám sebe, že je to jen sen. Když dokážeš jít hluboko dovnitř sebe sama, můžeš vidět, že svět není, co si myslíš.

Návštěvník C.: Je to však silný pocit...

Robert: Samozřejmě, že je silný. Protože věříš, že jsi tělo.

Návštěvník C.: Jo, to je pravda.

Robert: Začni s pochopením, že nejsi tělo, a když se k tomuto závěru dopracuješ, pak už pro tebe svět nebude tak skutečný.

Návštěvník C.: Jak se má člověk přesvědčit, že není tělo?

Robert: Uvědoměním si proměn těla. Toto tělo není to samé, jaké tu bylo před 25 lety. Jak můžeš být tělem, když se mění, mění a mění. Když jsi byl poprvé zplozen jako tělo, nebyl jsi větší než špendlíková hlavička a podívej se na sebe teď. Jsi plešatý, šedivý, nemluvě o tom, jak si zchátralý.

Návštěvník C.: Ano, to vím, je to pravda. Jasně, smějete se, ale já jsem si opravdu vědom své smrtelnosti a to vážně není k smíchu...

Robert: O tom s tebou hovořím.

Návštěvník C.: Když je člověku sedmdesát, nebo osmdesát, je to už zjevné. Chci říct, že se to nedá popřít.

Robert: Když se podíváš do minulosti, uvidíš, jak jsi byl jiný, že jsi vypadal jinak, že všechno bylo jiné. Takže, jak může být tělo skutečné? Které z těch druhů těl jsi ty? Byl jsi tělem jako mladík? Jsi opravdu tělo, když jsi dítě? Nebo jsi tělem právě teď.

Návštěvník C.: Říkáte tedy, že tělo je jen iluze?

Robert: Tělo je klam. Neexistuje.

Návštěvník C.: Ale já ho cítím. Víím, že jsem asi hloupý.

Robert: Jistě že ho cítíš. Ve světě snů ho cítíš také.

Návštěvník C.: Ne, snový svět byl jen snem.

Robert: Ne, myslel sis, že to byla skutečnost. Řekněme, že zrovna sníme a ty říkáš: „Podívej Roberte, je to skutečné.“ Sníš, myslíš si, že je to skutečné. Rozumíš tomu? Pak se vzbudíš.

Návštěvník C.: Jo, rozumím. Takže sny jsou dva. Jeden sen, kterému věřím a druhý, o kterém nevěřím, že je sen.

Robert: Protože žiješ smrtelný sen.

Návštěvník C.: Jo, správně.

Robert: Jsi tímto světem spoután a věříš, že je skutečný, proto tě to bolí.

Návštěvník C.: Můžu akorát říct, že jsem z toho frustrován. *(smích)* Jak z toho?

Robert: Prostřednictvím sebezkoumání se musíš ptát sám sebe: „Kdo je frustrovaný? Ke komu to přišlo?“

Návštěvník C.: Budu to dělat. Budu v tom poctivý.

Robert: Samozřejmě že víím, že nebudeš. Ale něco bys dělat měl. *(smích)*

Návštěvník C.: Co?

Robert: Něco dělat musíš. Musíš se zabývat nějakou duchovní praxí. Pokud chceš udělat pokrok, musíš do toho vložit určité úsilí. Nemůžeš jen tak na světě vegetovat, chodit ze setkání na setkání a čekat, že něco najdeš. Musíš zatnout zuby a makat.

Návštěvník L.: Když opustím starosti o tělo, o fyzické tělo, je výsledkem to, co míníš slovy, že tento stav nemá žádný začátek ani konec, že to jen trvá? A jak se stane, že člověk na sebe bere další fyzické tělo?

Robert: Já Jsem nic nekoná. Já Jsem se nechápe dalšího těla. Já Jsem nemá s tvým tělem nic do činění. Já Jsem je vědomí. Ale ty mluvíš ze svého pomíjivého hlediska. Mluvíš z pozice já – ega. Ego se chápe těla. Tohle všechno dělá ego. Ale když si uvědomíš Já Jsem, budeš od ega osvobozen. Ty s těmihle záležitostmi nemáš nic společného.

Návštěvník L.: Nicméně se to stane.

Robert: Nestane se nic, protože ve vědomí se nic neodehrává. Není tu nic, co by se mělo stát.

Návštěvník L.: Jenom se to jeví, že se to děje?

Robert: Jeví se to, ale jenom egu. Egu se zdá, jako bys měl tělo a mysl a že svět je skutečný. Ale pro vědomí je tu jen vědomí a nic jiného.

Návštěvník L.: A to existuje?

Robert: Stejně jako ty. Soustřeď se na své pravé Já, které je vědomím. Soustřeď se dotazováním: Kdo jsem já? A pokud děláš meditaci „já jsem“, také to povede ke svobodě. Takže pokračuj ve cvičení.

Návštěvník B.: Roberte, můžu jen něco říct a řeknete mi, jestli mám pravdu? Ohledně probuzení ze snu, ze smrtelného snu. Probuzení ze smrtelného snu nastane jen v důsledku realizace, ne mentálním porozuměním. Mentálně dokážeme porozumět tomu, co říkáte, ale dokážeme sami sebe přesvědčit, že je to jen sen? Ale i tak to nevede k probuzení, probuzení je jen důsledkem realizace. Je to tak?

Roberte: Ano, ale musíš někde začít. Musíš použít mysl k tomu, aby zničila mysl. Je to jako Ramanův příklad o zloději, který se vydával za policistu, aby chytil zloděje.

Návštěvník B.: Takže zakotvením ve vědomí, což je ta praxe, nakonec bude ... pak to přijde, člověk bude usazen ve vědomí.

Robert: Nakonec se probudíš.

Návštěvník B.: A realizace nastane.

Robert: Do té míry, do jaké přinutíš mysl spočinout v Srdci a zastavit myšlení.

Návštěvník B.: Je to zkrátka prostota sama o sobě. Jen se tiše usadit ve vědomí.

Robert: Ano. Tím velkým problémem je mysl, protože mysl myslí. Všechny tyto praxe jsou tu kvůli ztišení mysli. Aby byla mysl tichá. Když je mysl tichá, realizace přijde sama od sebe. Takže všechny ty praxe jsou pro ztišení mysli.

Návštěvník B.: Zdá se to až moc omračující, než aby to člověk dokázal dělat celý den. Co já dělám, je to, že ... Můžu být ztišený jednu minutu? Jen jedinou minutu? Možná, že kdybychom to zkusili po troškách... Můžeme se kompletně ztišit na jednu minutu, nebo na

třicet vteřin? Možná by se takhle dalo začít. Prostě se ztišit na patnáct vteřin, třicet vteřin a pak to prodlužovat.

Robert: A když přijdou myšlenky, zeptej se sám sebe: „Komu se tak stalo?“

Návštěvník B.: A vrátit se zpět do toho ticha.

Robert: A jít zpátky.

Návštěvník B.: Dobře, zdá se, že by se to mohlo dělat celý den. Udělám to takhle, ale...

Robert: Cokoli musíš udělat (z duchovní praxe), tak to udělej. Dokud něco takového děláš, tak jsi mimo proces reagování na svět.

Jsme prapodivný spolek lidí, protože nehodláme dovolit světu, aby nás přemohl. Chceme pochopit, čím svět je a osvobodit se. To nás odlišuje od většiny lidí. Nechte si to pro sebe. Když se o to zkusíte podělit s přáteli, nebo dokonce s rodinou, objeví se tendence vás zarazit. A vy pak začnete věřit, že možná nemáte pravdu. Musíte se tedy stát silní. Musíte to opravdu chtít.

Návštěvník B.: Když člověk pociťuje silnou lásku bez jakéhokoli důvodu či příčiny, je to náznak něčeho?

Robert: Ó, ano, je to vysoký duchovní stav. Je dobré, když máš bezdůvodnou lásku.

Návštěvník B.: Je to, jako když se člověk se zalíbením dívá na zvířata. Zvířata jsou neuvěřitelný zázrak, jsou tak prostá a neuvěřitelná.

Robert: Všechno je zázrak. Brouk, šváb, všechno jsou to zázraky.

Návštěvník S.: Ale nejsou skuteční?

Robert: Ale jsou to zázraky, protože se jeví jako skuteční.

Návštěvník S.: Není to skutečné. Sakra! Je to divné, jsem zamilovaný do těchto...

Robert: Představuj si, že jsi ve snu a že o tom sníš. Právě teď sníš tohle vše, máš to rád a pak se vzbudíš. Takže jsi to všechno snil.

Návštěvník S.: Roberte, když se probudíme, je to pořád tak úžasné? Je to lepší, než pozorovat švába? No, to jsem asi neřekl správně... (*smích*)

Robert: Jiné slovo pro probuzení je blaženost a blaženost nelze vysvětlit.

Návštěvník S.: Jako že se díváš na oba stavy? Jsou tam oba stavy?

Robert: Je tam jen jeden stav.

Návštěvník S.: Jo, ano, dobře. To není špatné.

Robert: Dva stavy představují dualitu. Nemůžou tam být dva stavy. Existuje jeden, který je základní příčinou všemu a vy jste to.

Návštěvník S.: Je tam jen jeden stav. Není tam sen, jakožto stav?

Robert: To je pro ego. Ego sní. Ego má zkušenosti.

Návštěvník S.: Ale vy existujete i na této (duální) pláni?

Robert: Jako co?

Návštěvník S.: Jako džňánin?

Robert: Co vidíš, je to co dostaneš (či chápeš).

Návštěvník N.: Ale sen může být také blažený.

Robert: Sen může být blažený, ale nemůže být skutečnou blažeností, protože opravdová blaženost je za tímto snem.

Návštěvník N.: Vždycky se ptáme na vše, čeho nedosahujeme. Jsme jako ty slova. Myslím ... zdá se mi, že je to ego, které říká, že to není blaženost.

Robert: Zopakuj to.

Návštěvník N.: Zdá se mi, že když ego či já říkám, že toto je ta blaženost, takže to není blaženost.

Robert: Jakákoli blaženost, kterou zakoušíš ve snu, nebo na tomto světě, nemůže vydržet. Musí se změnit. K dobrému existuje špatné. Existuje nahoře i dole. Toto je svět dvojnosti.

Návštěvník N.: Zdá se mi, že to může vydržet. Proč by to nemělo trvat? Možná kvůli mé neschopnosti, ale není důvod, proč by zdejší blaženost neměla trvat věčně.

Robert: Kdepak. Svět je vytvořený z atomů, tak proto. A atomy světa víří a neustále se proměňují. Takže blaženost, kterou zde na světě zažíváš, je stvořená z atomů...

Návštěvník N.: Jenom z atomů?

Robert: Promiň?

Návštěvník N.: Odkud se atomy berou?

Robert: Jsou ve snu. To vše je součástí snu. Neexistují. Ale když se vysvětluje sen, musí se jít k atomům.

Návštěvník N.: Nechápu, proč jsou atomy součástí snu. Kdo je tvoří?

Robert: Tvoříš je ty svojí myslí. Když je tvá mysl tichá, všechno se zastaví. Všechna tvorba ustane. Když je tvá mysl činná, zrodí se atomy a ty vytvoří mnoho světů a mnoho těl. Takže cílem je zabrzdit tvoji mysl v činnosti. Pak budeš svobodný.

Návštěvník N.: Ale i když svou mysl zastavím, tak činnost atomů bude stále pokračovat, ne?

Robert: Ne, nebude, protože si je vytvořil svojí myslí. Je to tvá mysl, která vytvořila všechno to ...

Návštěvník N.: Rozumím, že nebudou tvořit pro mě, ale budou pokračovat v tvorbě pro někoho jiného. Stále si myslím, že kromě mě existují ještě i druzí.

Robert: Nedělej si starosti s někým jiným. Když pochopíš pravdu o sobě, porozumíš pravdě o jiných.

Návštěvník N.: Takže pak to bude platit pro každého. Pravdu bude zřejmě ... co bylo předtím, než tu bylo nějaké lidské bytosti?

Robert: Nebylo nic. Nebylo ničeho.

Návštěvník N.: Nechápu, jak je možné tohle říct.

Robert: Jasně, je to řečeno z tvého hlediska.

Návštěvník N.: Z mého hlediska tomu nerozumím.

Robert: Ale jsi to ty, kdo to prohlašuje. Ptej se sám sebe. „Kdo tomu nerozumí?“ Zkoumej to, jdi do nitra, hledej. Ptej se sebe, dokud se nedostaneš na dřeň Já.

Návštěvník N.: Cítím se velice smrtelný.

Robert: Ptej se sebe: „Kdo to cítí? Kdo cítí smrtelnost?“ Musíš se s tím vypořádat sám. Teď zkoušíš jen to, že posloucháš má slova a snažíš se zjistit, jestli jsou pravdivá, nebo ne. Ale

jak po většinu času říkám – nechci, abyste mi věřili. Nevěřte mým slovům. Proč nemáte věřit? Protože máte najít sami sebe. Ptejte se sebe a zjistěte, jestli mám pravdu, nebo ne.

Návštěvník D.: Roberte, může být prospěšné se ptát: „Ke komu přichází tento sen?“

Robert: Samozřejmě že ano, jistě. „Ke komu přichází tento sen?“

Návštěvník D.: Mohli bychom to pak použít na všechno?

Robert: Ano, na všechno. Pamatujete si, že snový svět je součástí osobního já. Když říkáte „kdo jsem já?“, pak odevzdáváte všechny světy. Svět snů, tento svět, psychické úrovně, astrální pláně, úroveň příčin. „Komu to všechno přichází?“ Vše vychází ven z mé mysli. Když tu není žádná mysl, všechno se zastaví.

Návštěvník D.: Tak jak se můžeme na něčem shodnout? Chci říct, jak my všichni vytváříme válku v Iráku, nebo ...

Robert: Protože všichni sníme smrtelný sen.

Návštěvník D.: Sníme ten samý sen?

Robert: Všichni sníme sen. Ne, že všichni sní stejný sen. Ty sníš sen, že my všichni sníme stejný sen. (*smích*) Je to tvůj sen.

Návštěvník B.: Roberte, takže podstatné pro nás je se vzbudit, tedy upevňovat se ve vědomí? Hluběji a hlouběji.

Robert: Samozřejmě.

Návštěvník B.: Naprostým tichem dojít k nekonečnu.

Robert: A pak ten, kdo je ukotvený ve vědomí, zmizí. A je tu jen vědomí.

Návštěvník B.: A to něco přijde samo od sebe, jako když bublina vystoupí vzhůru.

Robert: Ve skutečnosti to nepřijde, protože není odkud přijít. Ono to prostě je. Projeví se to a my to můžeme poznat.

Návštěvník B.: Takže když to myslíme vážně, musíme cvičit přebývání ve vědomí, neboť všechno mentální pochopení je jen odpad. Všechno řečnění je odpad.

Robert: Přesně.

Návštěvník C.: Rád bych se zeptal. Onehdy jsem slyšel mluvit Douglase Hardinga. Znáte ho dobře?

Robert: Ano.

Návštěvník C.: Říkal – dívejte se současně dovnitř i ven.

Robert: Protože není ven a není dovnitř.

Návštěvník C.: Ještě říkal – když se dívám na vás, vidím své pocity. Když vy se díváte na mě, vidíte své pocity.

Návštěvník G.: Projektuješ sebe sama.

Návštěvník C.: Cože?

Návštěvník G.: Projektuješ sám sebe.

Robert: Existuje jen Jediné, a proto vidí člověk sám sebe.

Návštěvník C.: Takže pozorováním vás, nebo někoho jiného, skutečně vidím sebe, své pocity?

Robert: Jo, sám sebe.

Návštěvník C.: A jak tedy ty vnitřní pocity přicházejí? Když se dívám vně, vidím sebe, a když se dívám dovnitř, nevidím nic, protože ...

Robert: Když se opravdově podíváš do sebe, uvidíš skutečnost. Pokud jdeš dostatečně hluboko do svého nitra. Pak uvidíš sám sebe.

Návštěvník C.: Což je prázdnota, kde nic není?

Robert: Nerad říkám, že je to nic. Je to cosi, co se nedá popsat. Je to blaženost. Proto používáme slova jako *parabrahman*. Je to za skutečností.

Návštěvník C.: Nemůže to být vyjádřeno slovy?

Robert: Konečně nikdy nemůže vyjádřit nekonečné. Je nemožné o tom hovořit. Ale může to být zažito.

Návštěvník C.: Teď hned?

Robert: Ano.

Návštěvník B.: Kdo to zažívá?

Robert: Pravé Já zažívá pravé Já.

Návštěvník B.: Zážitek není správné slovo, protože k zážitku je třeba mít zážitek a někoho, kdo zakouší.

Robert: Zažiješ záblesk.

Návštěvník B.: Ach tak.

Robert: A zakoušející pak zmizí.

Návštěvník B.: Všechnu angličtinu můžeme zahodit, protože slova jsou nepodstatná.

Robert: Angličtina je součástí světa.

Návštěvník B.: Možná, že kdybychom zahodili angličtinu, můžete také zahodit sebe. (*smích*) Malé já, myslím ego, já.

Robert: Ne tak docela, protože když zahodíš angličtinu, aniž by si zahodil sebe, pak se s nikým nedomluvíš. (*smích*)

Návštěvník H.: Když se zahodí subjekt i objekt, zůstane pak jen čiré zakoušení?

Robert: Ano. Samozřejmě.

Návštěvník H.: Které je blíž (pravému Já)?

Robert: Ano. Takže lépe, než cokoli vyhazovat, je to transcendovat. Překročte tělo, překročte mysl a buďte svobodní.

Návštěvník X.: Vypadá to, že mé myslí se nechce. Nedokáží něco hledat prostřednictvím své myslí. Mysl může vidět jen mysl. To je vše, co vidím.

Robert: Mysl je změtí myšlenek o minulosti a starostí o budoucnost.

Návštěvník X.: Jinak řečeno – jen Bůh může vidět Boha. Takže mysl může poznávat zase jen mysl a jen Bůh může poznat Boha.

Robert: Ano, dá se to takto říct.

Návštěvník X.: Mysl se nechce odevzdat. Myslím svoji mysl. Nechci se ničeho vzdávat. Domnívám se, že tam není nic, co by za to stálo. To mi říká má mysl. Není tam nic, kvůli čemu bych měl plýtvat svým časem. Dělán duchovní cestu, ale vidím, že je to na celý život. Nevede to k ničemu. Proč plýtvat časem?

Robert: Mysl je to, co tě drží u země.

Návštěvník X.: Jo.

Robert: Drží tě spoutaného se zemí, protože je součástí těla, pamatuj si to. Ale když položíš otázku: „Kdo má tuto mysl a tělo?“

Návštěvník X.: Mysl zavravorá. Zatřese to mojí myslí.

Robert: Prostě si řekni: „Já. Já to cítím. Co je ono já, které cítí? Odkud já přišlo? Kdo cítí, že je to jeho mysl a tělo. Kdo jsem já?“ A drž se dotazování – kdo jsem já? Přijde den, kdy se něco stane a probudíš se. Musí to nastat.

Návštěvník C.: Má to být uděláno vědomě? Musím si doslova říct – kdo jsem já? – nebo si to můžu jen myslet?

Robert: Můžeš si to myslet. Mysl nepozná, jestli si to vyjádřil slovy nebo mlčky. Ty to víš. Nezáleží na tom, jestli je to v tichu nebo ústně.

Návštěvník P.: Roberte, je nezbytné nebo užitečné dodržovat při praxi sebezkoumání celibát?

Robert: Ne, nemusíš ho dodržovat.

Návštěvník X.: Taky jste už dříve mluvil o hypnóze, nebo přirovnával jste to (osvobození) k probuzení z hypnózy.

Robert: Ano, můžeš to tak nazvat.

Návštěvník Q.: Roberte, deset let medituji a párkrát za tu dobu se dostavil okamžik, kdy jsem pocítil, že jsem pryč. Neuvědomil jsem si to, až dokud jsem necítil, že se vracím. Nebylo tam nic. Neměl jsem ponětí o čase nebo něčem takovém, nebylo tam vůbec nic ke vnímání. Pak jsem vnímal sám sebe a byl jsem si vědom těla. Byla tam nesmírná radost. Byl jsem v tom stavu jen krátce či ...?

Robert: Udělal jsi duchovní zkušenost. Pokud jsi v tom stavu naplno, neexistuje už návrat. Ale existují záblesky toho stavu. Není to konečný stav, existují záblesky, které můžeš vidět. Takže něco tam je, něco, oč má cenu bojovat.

Návštěvník D.: Bylo to samádhi?

Robert: Je to samádhi. Ano.

Návštěvník X.: Dobře, jak to ale mám udělat, když mysl prostě nechce zmizet?

Robert: Když cvičíš nějaký způsob meditace, tak přijde čas, kdy se dostaneš za mysl.

Návštěvník X.: Ano, zkoušel jsem to, ale podle toho, jak to říkáte, tak mysl odejde a už se nevrátí?

Robert: Když říkám „už se nevrátí“, myslím tím, že se mysl už nevrátí zpátky ke svému starému způsobu myšlení. Zůstaneš realizovaný navždy. Už nejsi popletený světem. Svět ti bude nápomocný.

Návštěvník A.: Roberte, jak to, že jste se jen tak objevil v našem snu? Je to tak, že my sníme, že jste tu? Takhle to pokračuje?

Robert: Celé je to sen. Mé tělo je sen, mé mluvení je sen, tvé sezení tady je snem. Skutečnost je za tím.

Návštěvník A.: A proč jste tady?

Robert: Důvod neexistuje. Nesnažím se vám dát nějakou nesobeckou odpověď, říkám, ať se vrátíte zpět, že to bude k vašemu prospěchu. (*smích*) Tak to dělal Buddha nebo někdo další. Nikdy jsem o to neprosil, jen se to stalo. Nepovažuji se za nějak důležitého. Jsem jako vy, kromě toho, že vidím skutečnost. To je toho.

Návštěvník H.: Ale duchovní praxe je také sen. Co jiného to může být?

Robert: No jistě.

Návštěvník H.: Takže je to druh snu, který nás může probudit, když si nedáváme pozor? (*smích*)

Robert: Ano, přesně tak.

Návštěvník H.: Uebereme v honbě za tužbami a osvobození nás chytí.

Robert: Je to, jako když se zloděj stane policistou, aby chytil zloděje.

Návštěvník E.: Čtvrtý stav se stane prvním stavem?

Robert: Čtvrtý stav se stane jediným stavem.

Návštěvník E.: A první tři stavy (bdění, snění a spánek) zmizí?

Robert: Ano.

Návštěvník B.: Roberte, v některých knihách se nehovoří o stavu, ale o ne-stavu, protože stav je cosi, do čeho se vstupuje a vystupuje. Proto to neradi nazývají stavem.

Robert: Tak tomu říkej ne-stav, hlavně, když tě to udělá šťastným. (*smích*) Záleží na tom, jak se tomu říká?

Zmiňoval, jsem že „já jsem“ meditace nese dobré výsledky a my všichni bychom ji měli cvičit. Když to zde uděláme společně, bude to prospěšné. Proto vás vždy do této meditace zapojím. Tak s tím začneme?

Návštěvník B.: Když všichni říkáme „já jsem“, mysl stále ještě myslí myšlenku, je to tak?

Robert: Zloděj se stává policistou, aby chytil zloděje. Proto musíš použít mysl, aby ses zbavil myslí.

Návštěvník B.: Zklidňuje to mysl?

Robert: Dělá jí to klidnější a klidnější a klidnější.

Návštěvník B.: Ale neměli bychom se po „já jsem“ meditaci zastavit a být ve vědomí?

Robert: Ne. Jiné jméno pro vědomí je Já Jsem. Takže Já Jsem se stává vědomím. Obojí je jedno a to samé.

Návštěvník B.: Ale opakováním „já jsem“ mysl stále pracuje?

Robert: Zpočátku ano.

Návštěvník B.: Dobře.

Robert: Zpomalujete to mysl, když pokračuješ v opakování.

Návštěvník B.: A nakonec se mysl zastaví?

Robert: Ano.

Návštěvník B.: Och.

Návštěvník C.: Pak je tu naděje.

Robert: Samozřejmě, že je v tom pro tebe naděje Nathane.

Návštěvník C.: Tak jo. Podle jiných učitelů, jako je Rameš (*Balsekar – pozn. překl.*), kteří o Já Jsem mluví, jak jsem alespoň slyšel, osvícení buď nastane, nebo nenastane. Není žádný způsob, jak tomu pomoci.

Robert: No, to je pravda, protože se nesnažíte, nestudujete knihy, místo toho hledáte po světě nějakého učitele, který by to zařídil. Ale když jste odhodlání jít do svého nitra, ztišit se a zmlknout a zastavit myšlení, pak se to stane.

Tak na pár minut zavřeme oči a ztišíme se. Nejprve si všímáme našeho dechu. Uvolněte své tělo ...

...konec nahrávací pásky...